

РЕШЕНИЕ

№ 545

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нели Куцкова

Членове: Яна Вълдобрева
Мария Яначкова

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разгледа докладваното от Нели Куцкова Въззивно гражданско дело № 20211000503257 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивната жалба на ответника ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД, подадена срещу решението на Софийския градски съд, I Гражданско отделение, 7 състав, постановено на 17.05.2021 г. по гр. дело № 1389/2020 г.

В жалбата се твърди, че в частта, с която градският съд е присъдил в полза на ищеца обезщетение за неимуществени вреди над 18 000 лева, решението е незаконосъобразно. Сочи се нарушение на чл.52 от ЗЗД като се излагат съображения, че съдът е надценил претърпените от ищеца болки и страдания.

Поддържа се, че не е отчетено съпричиняването на ищеца за настъпване на ПТП, тъй като същият внезапно е изскочил на пътното платно в нарушение на чл.114, т.1 от ЗДвП.

Иска се отмяна на решението в обжалваната му част и намаляване на обезщетението до 18 000 лева.

Въззиваемият ищец Х. И. Х. чрез своя процесуален представител оспорва оплакванията на застрахователното дружество. В подадения срещу жалбата отговор излага съображения, че решението на градския съд е правилно, че обезщетенията са определени на базата на събраните по делото доказателства. Оспорва твърденията за принос на пострадалия за настъпване на уврежданията.

Иска отхвърляне на въззивната жалба като неоснователна и присъждане на разноски за въззивната инстанция.

Третото лице, помагач на ответника – Н. И. И., не е изразил становище по основателността на жалбата. Редовно призван пред въззивния съд, не се явява и не се представлява.

Софийският апелативен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства, като взе предвид доводите и възраженията на страните, намира следното:

Първоинстанционният съд е изяснил фактическата обстановка по делото, подробно и задълбочено е обсъдил събраните доказателства.

Установено е, че на 14.02.2019 г. – около 13.30 часа, ищецът Х.Х. е бил ударен от лек автомобил „Опел“ – модел „Астра“ с рег. № ***, управляван от водача Н.И..

Виновното противоправно поведение на водача И. е установено в наказателното производство по НОХД № 17479/2019 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, приключило със споразумение по чл.382 от ГПК, с което Н.И. се е признал за виновен.

По делото не се спори, че към датата на ПТП лекият автомобил е бил валидно застрахован за риска „гражданска отговорност“ в ответното застрахователно дружество.

От приетата от градския съд автотехническа експертиза, извършена от вещото лице инж. С. Д., се установява следният механизъм на ПТП: Лекият автомобил „Опел“ се е движил по бул. „Черни връх“ в гр. София в посока от ул. „Сребърна“ към ул. „Околовръстен път“. Пешеходецът Х. е предприел пресичане на пътното платно на пешеходна пътека отляво надясно спрямо посоката на движение на автомобила. След като прекосил лентите за насрещно движение и изминал разстояние до мястото на удара около 11 м., бил ударен от застрахования автомобил. Скоростта на автомобила е била около 25 км/ч.

Към момента на навлизане на пешеходеца на пътното платно автомобилът се е намирал на около 40,95 м. от мястото на удара и водачът на автомобила е могъл да го види.

За установяване на уврежданията на ищеца, причинени в резултат от ПТП, градският съд е допуснал и приел съдебно-медицинска експертиза. В заключението си вещото лице д-р Т. Д. – ортопед-травматолог е посочила, че на Х.Х. са причинени: изкълчване на лявата раменна става; пълно счупване на големия израстък на лявата раменна кост; охлузвания на лявото бедро и лявото коляно.

Проведено е било болнично лечение за един ден, изразяващо се в наместване на изкълчената става и закрито наместване на счупената кост, последвани от поставяне на обездвижваща превръзка на крайника за срок от 30 дни. След това е проведено домашно-амбулаторно лечение, по време на което са извършвани рехабилитация и физиотерапия. Възстановителният период е продължил около 5 месеца. Болките и страданията са продължили около 5-6 месеца. Ползвал отпуск по болест за 91 дни – от 14.02. до 15.05.2019 г.

При извършения от д-р Д. личен преглед на ищеца е установено пълно зарастване на израствка на раменната кост; лявата мишница е по-слаба от дясната с около 1 см.; обемът на движенията на лявата раменна става е с около 10 % по-малък от нормата и това ограничение е трайно и няма да се промени.

Пред градския съд е разпитана свидетелката М. Х. – съпруга на ищеца. Тя е разказала, че след ПТП съпругът ѝ бил в шок, защото пресичал улицата на пешеходна пътека, един от идващите автомобили спрял, но вторият се засилил и го блъснал, след което водачът избягал. Прибрал с в къщи с обездвижена ръка и много болки. Наложило се да спи с много възглавници. За семейството било много трудно, защото едното им дете било на две години, а другото на четири и нямало как да им се обясни, че не могат да се боричкат с баща си. Свидетелката се грижела за съпруга си, научила се да му поставя инжекции, помагала му за хранене и обличане. Той не можел да шофира, наложило се съпругата му да се научи. Преди ПТП пазарувал и готвел, но през периода на лечението не можел да прави нищо. Големите болки продължили около 6 месеца. Притеснявал се да не загуби работата си заради продължителния отпуск по болест. Продължава да има оплаквания от болки в рамото, вече движи ръката си много по-добре.

С оглед на горните доказателства, по оплакванията на застрахователното дружество въззивният съд намира следното:

Относно възражението за съпричиняване: То подлежи на установяване чрез провеждане на пълно и главно доказване: Не е доказано твърдението, че ищецът е нарушил правилата за движение по пътищата. Напротив, същият е пресичал правомерно на пешеходна пътека. Не е налице твърдяното нарушение на чл.114, т.1 от ЗДвП, тъй като Х. не е изскочил внезапно на пътното платно, а вече е бил пресякъл насрещната пътна лента и ударът е настъпил след пресичане на повече от половината от пътното платно. Това оплакване е неоснователно.

Относно справедливия размер на обезщетението: В тази ѝ част жалбата на застрахователното дружество е частично основателна. Въззивният съд намира, че

обезщетение в размер на 30 000 лева е завишено. При преценката за определянето му съдът взе предвид вида и тежестта на уврежданията /изкълчване и фрактура на кост, които са възстановени без оперативни интервенции/; продължителността на възстановителния период /около 5 месеца/; трайното ограничение на лявата раменна става с около 10 %. При съобразяване и на социално-икономическата обстановка към месец февруари 2019 г., настоящият съдебен състав намира, че справедливото обезщетение, което се дължи на Х.Х., е 25 000 лева.

В този смисъл следва да бъде изменено първоинстанционното решение, като дължимото обезщетение бъде намалено до 25 000 лева. В останалата му обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на въззивното производство, първоинстанционното решение следва да бъде изменено и в частта за разноските.

За производството пред СГС ответникът е заплатил за експертизи 550 лева, претендира и юрисконсултско възнаграждение, което е определено от съда на 150 лева. С оглед на отхвърлената част от иска /предявен за общо 50 552,93 лева/, на застрахователя се дължат разноски в размер на 346 лева. СГС е присъдил 280 лева, поради което с въззивното решение следва да му се присъдят още 66 лева.

Адвокатското възнаграждение, присъдено в полза на адв. С. Н. за производството пред СГС, не подлежи на намаляване, доколкото същото е определено в размер, по-нисък от минималния по Наредба № 1/2004 г., но в тази му част решението не е обжалвано.

Решението на СГС следва да бъде изменено и в частта относно дължимата на осн. чл.78, ал.6 от ГПК държавна такса, която следва бъде намалена на 1 022,12 лева.

За настоящата инстанция жалбоподателят е заплатил 240 лева държавна такса, претендира и юрисконсултско възнаграждение. С оглед частичната основателност на жалбата, в полза на застрахователното дружество следва да се присъдят 100 лева държавна такса и 100 лева юрисконсултско възнаграждение – общо 200 лева.

В полза на процесуалния представител на въззиваемия, осъществил защита при условията на чл.38 от ЗА, следва да се присъди адвокатско възнаграждение, изчислено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения – съразмерно на отхвърлената част от жалбата – 520 лева.

Воден от горното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 263142/17.05.2021 г. на Софийския градски съд, I Гражданско отделение, 7 състав, постановено по гр. дело № 1389/2020 г. В ЧАСТТА, с която ответникът ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД е осъден да заплати на ищеца Х. И. Х. на осн. чл.432 от КЗ обезщетение за неимуществени вреди над 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на Х. И. Х. за разликата над 25 000 /двадесет и пет хиляди/ лева до присъдените от СГС 30 000 /тридесет хиляди/ лева.

ОСЪЖДА Х. И. Х. с ЕГН ***** да заплати на ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД **още 66** /шестдесет и шест/ лева разноски за производството пред СГС.

ОТМЕНЯ решение № 263142/17.05.2021 г. на Софийския градски съд, I Гражданско отделение, 7 състав, постановено по гр. дело № 1389/2020 г. В ЧАСТТА, с която ответникът ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД е осъден да заплати по сметката на Софийския градски съд държавна такса над 1 022,12 /хиляда и двадесет и два лева и 12ст./

ПОТВЪРЖДАВА решението на Софийския градски съд в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Х. И. Х. с ЕГН ***** да заплати на ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД разноски за производството пред Софийския апелативен съд в размер на **200** /двеста/ лева.

ОСЪЖДА ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД да заплати на адвокат С. Н. от САК адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред Софийския апелативен съд в размер на **520** /петстотин и двадесет/ лева.

Решението е постановено при участието на третото лице, помагач на ответното застрахователно дружество – Н. И. И..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му, при спазване на изискванията на чл.280 и чл.284 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____